

PEL
MEZ
knihy

KONŠPIRACE

Pavel Hénik

KON\$PIRACE je smyšlené beletristické dílo. Autor se v rámci neomezené tvůrčí svobody pouze inspiroval skutečnými událostmi a za účelem dotvoření atmosféry fiktivního příběhu v některých částech textu použil přeformulované citace z médií nebo komentáře ze sociálních sítí.

*„Aby člověk mohl zůstat morální,
nesmí být poslušný.“*

Hannah Arendtová

PROLOG

Jediné, co stačí zahlédnout, jsou útočnickovy oči. Dva lesklé body přeplněné touhou ubližovat, zranit a možná i zabít.

Na strach mu ovšem nezbyde čas. Dostane první ránu, která ho okamžitě ochromí. Hned nato přistane další úder, mnohem silnější a znovu přesně mířený na špičku nosu. Chrupavka křupne a mozkovnou zaburácí nadpřirozené echo.

Zavravorá a jen tak tak se zachytí za kliku domovních dveří.

Bác, nový útok přijde na čelist. Obraz vmžiku zčerná. Nohy se podlomí. Hlava prudce narazí na dlažbu. Lebku naplní dunivá exploze, kterou po chvíli vystřídá táhlý pískot. Víčka už zůstanou zavřená.

ČÁST PRVNÍ

Čína tvrdě propaguje upravený obraz pandemie

Právě dnes je to přesně půl roku poté, co Čína vyhlásila „konečné vítězství čínského lidu nad covidem“. U příležitosti tohoto výročí prezident Ťi Sin Ping na slavnostním ceremoniálu ocenil hrdiny čínské lidové války proti zákeřnému viru. „*Je jasné, že úspěch Číny je inspirativním zdrojem hřejivé naděje pro celý svět a nabízí mnoho cenných lekcí pro budoucnost,*“ prohlásil mimo jiné ve svém projevu prezident.

V čínském Wu-chanu na nejznámější promenádě Ťiang-chan se to dnes hemží lidmi. Restaurace doslova přetékají hosty a zdá se, že život se zde vrátil do normálu. „*Cítím se šťastný,*“ říká 33letý Po Sung, který pracuje jako číšník v jedné z jídelen podél hlavní pěší tepny. „*Ještě minulý rok v tuto dobu jsme byli všichni zavření doma. Celé to období jsme doslova prospali. I když my zaměstnanci v restauracích stále musíme nosit roušky, toto léto je to mnohem lepší.*“

Čínská komunistická strana neuctuhá ve své snaze vymazat z paměti lidí nepohodlné příběhy. Proto se dnes u příležitosti výročí nikde v oficiálních médiích neobjevila zmínka o Li Wen-liangovi, západním světem oslavovaném whistleblowerovi, který prolomil koronavirové mlčení

a byl následně čínskou policií zadržen za šíření lží. O pár týdnů později za pozornosti světových médií sám nemoci podlehl. Dnes je jeho jméno na čínském cenzorském seznamu. Jakékoli příspěvky, které nekultivují schválenou kolektivní paměť, obratem ze sociálních sítí mizí. Čína se nezdráhá umlčovat všechny, kdo nejsou o epidemii pozitivně sdílní. Naopak ve Wu-chanu vznikla výstava jednobarevně vyobrazující Čínu jako velmoc, která jako první na světě virus definitivně porazila.

I tak ale mezi mnohými místními stále převládá reminiscence bolestného průběhu pandemie. „*Myslím, že lidé i nyní pocítují strach,*“ říká 22letý student Sing Čang Ming. „*Nikoli strach z návratu viru, ale strach ze vzpomínek na ono období,*“ dodává zasmušile nad kouřící bambusovou miskou s knedlíky a následně vzpomíná na den, kdy se 11miliónový Wu-chan ocitl plně odříznutý od okolního světa. Spolu s virem se tehdy šířila zpráva, že nákaza není přenosná z člověka na člověka a vše je tudíž pod kontrolou. Tentýž virus byl během následujících měsíců zavlečen doslova do celého světa a podle některých odhadů si dodnes vyžádal přes pět milionů obětí.

Publikováno: ZROVNA, úterý 16. srpna

Klára zavře internetový prohlížeč a rozklikne na telefonu nově příchozí zprávu.

Posílám ti číslo na Petra Svobodu. Prý je ale děsně vytížený, tak uvidíš, jestli vůbec zareaguje.

Vzápětí cinkne druhá esemeska se slíbeným kontaktem. Klára chvíli hledí na devět číslic, jako by to byl kód k sejfu se zlatými cihlami.

Dík. Máš to u mě, odešle odpověď a v zamyšlení odloží mobil. Pořád má trochu pochybnosti, jestli se s tím novinářem chce opravdu spojit. Ale vždyť už se rozhodla. Poslední kapkou byla ta strašná nespravedlnost, že zemřel nevinný člověk. Klára už zkrátka nemůže zůstat stát stranou.

Z úvah ji vytrhne melodie příchozího videohovoru na WhatsAppu. Přejde ke stolu a připojí se na tabletu. Z displeje se na ni zakřehání Michal.

„Ahoj. Mám jenom chvilku. Jede mi to ani ne za tři hodiny a potřebuju se ještě dobalit.“

„A seš si fakt jistej, že to není nebezpečný?“ nadnese Klára.

„Určitě ne víc, než jízda rozhrkaným kombíkem tvého otce,“ ušklíbne se Michal.

„Ty seš hroznej. Musíš pořád všechno tak zlehčovat?“

Michal místo odpovědi odloží mobil na stůl, takže kamera zamíří na špinavý strop. V rozích se odlupuje barva a místo lustru z omítky trčí částečně odizolovaný drát se žárovkou.

„Michale, to je strašná díra. Doufám, že aspoň na severu si pronajmeš lepší hotel.“

„Vždyť víš, že hotely nesnáším,“ ozve se jeho hlas odkudsi z místnosti mimo záběr. „Vyhlídl jsem si low-cost hostel, který má hodnocení pět hvězd, no nekup to!“ zasměje se Michal hlasitě, hned nato vezme mobil do ruky a zazubí se na Kláru.

„Ale co když tě tam někdo přepadne?“

„Prosím tě, proč by mě někdo přepadával. Místní lidi jsou rádi, že se jim sem po koronakrizi zase začínají vracet turisté.“

Michal si mezitím oblékl outdoorové triko se žlutozelenými pruhy. Tyhle barvy má na něm Klára ráda.

„Sluší ti to, jak jsi opálený,“ pousměje se a pošle mu vzdušný polibek.

„Dík,“ mrkne na ni z displeje. „Ty seš taky kočka, jako vždycky.“

„Ale, seš kecka, ani sis mě pořádně nepohlídl.“

„To by ses divila. Hned jsem si všiml, že sis udělala novou barvu.“

Klára se pousměje, pohodí přitom hlavou a husté blond vlasy jí olemují ramena. Na videochat si oblékla schválně jen tílko, aby proti její nahé kůži účes vynikl.

„Ty sis toho opravdu všiml?“

„Jasně, hned v první vteřině, kdy naskočilo video. Líbí se mi, když střídáš barvy. Tahle světlá ti moc sluší.“

„Seš milej. Dík,“ zaculí se Klára, ale hned jí výraz posmutní. „Stejně než se vrátíš, tak to zase odroste, a budu muset nahodit něco novýho. Jak dlouho chceš ještě v tom zapadákově tvrdnout?“

„Nikaragua není žádný zapadákov, má milá, ale normální civilizovaná země.“

„Ha ha ha,“ odsekne rozmrzele Klára. „Nechápu, proč sis nemohl vybrat nějakou normální destinaci jako normální lidi.“

Michal se zamyšleně poškrábe na hlavě. „Hm, normální lidi, normální destinace... To zní přesně jako můj styl, bejby.“

„Vždyť víš, jak to myslím. Něco míň nebezpečnýho.“ Klára se zarazí. Dostala se zpátky na začátek jejich konverzace a přistihne se, že opět začíná být zoufalá. Přitom si už tolikrát řekla, že všechna potenciální rizika vytěsnila, jinak se z toho zblázní.

„Klárko, je to tu fakt v pohodě. Hele, mám důkaz. Podívej se na tu wifinu, frčí líp než doma. Tohle není žádný vidlák, abys věděla.“

„Když myslíš. Ale určitě mi napiš, jak do toho Estlalí dorazíš.“

„Je to *Estelí*. A dám ti vědět, neboj. Pusu, pa.“ Pošle jí mlaskavý polibek a videohovor ukončí.

Klára odloží tablet a zamyslí se. Zkouší si vybavit, jestli byl Michal stejně lehkovážný, když se před rokem seznámili. Potkala ho na jedné open party, když konečně skončil lockdown. Zaujal ji hned na první pohled tím, jak vyčníval z masy vystajlovaných uhlazených manekýnů. V nápadně zašlých džínách a vytahaném triku s potiskem kapely Doors a k tomu s vlasy trčícími do všech stran působil jako týpek, co má image tak trochu na háku. Klára v tom okamžiku samozřejmě neměla vůbec tušení, čím syn to je. A Michal jí to ani během prvních pár rande neprozradil. Před okolím to tajil. Chtěl, aby ho ostatní brali takového, jaký skutečně je, a ne podle toho, jak bohatého má otce.

Klára si povzdechne. Michal se hned tak nezmění, takže jí nezbývá nic jiného, než se s tím jeho bláznovstvím smířit. Pak pohledem zavadí o mobil a hned si vzpomene na toho novináře Svobodu. Okamžitě znervózní a začne lovit z krabičky cigaretu.

O tři hodiny později

Motor nepravidelně odfrkuje a otlučený autobus se unaveně kolébá ze strany na stranu. Odpružení náprav má určitě něco za sebou. Michal se však spokojně usmívá. Tenhle způsob nízkonákladového cestování ho baví nejvíc. Žádná klimatizace, natož hollywoodské srágorý na LCD panelu. Koupil si jízdenku na ten nejobyčejnější linkový spoj, jedině tak může poznat pravou tvář Nikaragui. Než vyjeli z Leónu, řidič zastavil doslova na každém rohu, kde na něj někdo zamával. Michalovi to však nevadilo. Letenku má otevřenou, tak jestli dojede do Estelí za tři nebo

pět hodin, mu je fuk. Potřebuje jen dorazit před setměním, aby si v klidu našel ubytování. Po západu slunce se v ulicích nechce potulovat, zas takový blázen není.

Hlavou mu sviští spousta vzrušujících myšlenek. Už se potřeboval pohnout z místa. Tvrdnul v Leónu skoro dva týdny. Navíc hory v okolí Estelí slibují nevšední zážitek, hlavně utajenou jeskyni s prehistorickými malbami původních obyvatel kontinentu, o které se náhodou dočetl na jednom cestovatelském fóru. To by mohl být jeden ze zlatých hřebů cesty.

Když o tom teď Michal přemýšlí, vlastně ho nepřekvapuje, že se Kláře jeho spontánní nápad nelíbí. Velkým dílem za to může její matka, která by Kláru do Nikaragui nikdy nepustila. Je to až komické, jak se snaží svou dceru neustále před něčím chránit a přistupuje k ní, jako by byla pořád malá holka. Jenže Klára, bohužel, tyhle ochranářské tendence zdědila, takže je skoro zbytečné pořád dokola vysvětlovat, že na prozkoumávání jeskyně v doprovodu průvodce není nic nebezpečného.

Jen co se autobus dostane na meziměstskou silnici, rychlost se ustálí na upachtěné sedmdesátce. Michal vtiskne kolena do kožené sedačky naproti a v myšlenkách zabrouzdá zpátky domů. Tenhle výlet plánoval několik měsíců dopředu, ale po poslední hádce s otcem by odjel, i kdyby žádnou letenku koupenou neměl.

Osobní kontakt přerušili už dávno, ale i tak se otec Michalovi čas od času pokusil přeorganizovat život. Jen co jejich poslední hovor skončil, Michal měl chuť mrštít mobilem o zem. Otcí nikdy nebylo nic svaté, ale tentokrát to opravdu přehnal. Michal nestál o vysoký post, natož o protekci, ze které se mu za daných okolností doslova zvedal žaludek. To si radši nálepku prominentního synáčka strhl dobrovolně a zmizel.

Vzpomene si nyní opět na Kláru a svažší obočí. Možná jí o té záležitosti neměl říkat. Potřeboval se ale svěřit a odpustit tak

natlakovaný vztek. A taky trochu ospravedlnit svůj útěk. Svět, který zanechal daleko za sebou, mu najednou připadá ještě víc na hovno. Přece si nezačne vsugerovávat, že za smrt majitele tiskárny může on sám?

O šest hodin později

Petr se vypořádá do tmavé liduprázdné ulice. Trochu se protáhne a svaly na zádech ho příjemně zabolí. Tohle má rád, dát si pořádně do těla v posteli s pěknou kočkou. Přitom dnešní večer se moc slibně nevyvíjel, zachránila to až ta nalomená zrzečka v TUNELu. Jó, tenhle taneční klub už mu svou nabídkou navátých slečen vytrhl trn z paty nesčetněkrát. Petr se pousměje. Byla to pěkná dračice. Kdyby včas nezasáhl, poškrábala by mu záda.

To mu připomene, že by si měl připravit přesvědčivou výmluvu pro manželku. Pomalu už mu začíná docházet fantazie. Julii miluje nade vše, ale nevěru nebere jako něco otřesného, co by jejich vztah ohrožovalo. Má jen zkrátka rád sex, a ještě více to dobývání dámských pevnůstek.

Tak co na Julii vybalí tentokrát? Musel se pro něco vrátit do kanceláře a narazil tam na kolegu nad otevřenou whisky, jak zdrcený zapíjí rozchod. Přece ho tam s tou flaškou nemohl nechat samotného? Uf, tohle snad zabere, moc důvěryhodně to ale nezní. Teď už zbývá jen vylosovat chudáka, kterému kvůli své lži virtuálně rozklíží vztah. Asi by si o použitých výmluvách měl začít vést poznámky, aby je náhodou nezapomněl.

Vezme to pěšky přes most. Taxíka si nechce brát, po záletu vždy volí dlouhou procházku svěží nocí, aby se zbavil posledních pachových stop. V tom spatřuje další neskonalou výhodu

TUNELu - po půlnoci se tam běžně kouří, a nic nepřebije sladkou voňavku líp než nikotinový dým.

Petr zašátrá pro klíče, když v tom mu zavibruje telefon. Koukne na hodinky. Za pět minut dvě. Hmm, kdo asi bude tahle houkající sova? Sám se mezi skřivany rozhodně nepočítá. Vyloví telefon z kapsy a zkoukne zprávu odeslanou z neznámého čísla.

Pane Svobodo, dostala jsem na vás kontakt od kamarádky vašeho bývalého kolegy z VPTV. Potřebuji se s vámi sejt. Mám pro vás zajímavou informaci týkající se premiéra Akaleva. Klára Jelínková.

O minutu později

Klára odhodí mobil do peřiny a promne si spánky. Čeho tím chce vlastně dosáhnout? Michala jí to zpátky stejně hned tak nevrátí a nebožtíka už tím k životu taky nepřivede. Ale esemeska už je odeslaná a čeká v doručených zprávách, až si ji Svoboda ráno otevře.

Vždyť toho novináře ani pořádně nezná. Pravda, četla od něj několik článků, které na ni vyskočily na Facebooku, a Svobodův styl psaní se jí líbí. Už léta se štourá v kauzách premiéra Borise Akaleva a působí jako srdcař bojující za správnou věc. Ale co jinak o tom chlápku ví? A kde bere jistotu, že zrovna jemu bude moct věřit? Na druhou stranu - co se jí může stát? Tahle zemička má přece ještě pořád funkční právní řád. A Michala tím taky nijak neohrozí. Spíš by se jen podívoval, proč se Klára do té záležitosti plete a zbytečně si komplikuje život marným pokusem o vyvolávání mediální kauzy, která stejně nic nezmění.

V tu ránu zacinká esemeska.

DEKUJI ZA ZPRAVU. ZITRA (DNESKA) VAM ZAVOLAM. PS

Kláře se hned rozbuší srdce. Zvedne se z postele a začne nervózně přecházet po pokoji. Do háje, do háje! Takhle rychlou odpověď nečekala. Takže všechny ty báje o tom, jak investigativní novináři spí jen pár hodin denně, protože neustále něco investigují, se možná zakládají na pravdě. Koukne na časomíru na mobilu. Dva nula pět. Který magor v tuhle hodinu odpovídá na esemesky? Jedině novinář zapálený do práce!

Najednou se cítí tak nakopnutá, že nehledě na pozdní hodinu začne do prohlížeče jak o překot vepisovat heslo *Petr Svoboda*. Google jí zobrazí přes čtyři sta tisíc výsledků. Ty krásno! Na světě je tolik novinářů a ona si vybere toho s nejprofláklejším příjmením. Najede tedy přímo na stránky *MaxiPesFejk* a chvíli skroluje kontakty, až narazí na oficiální profil s fotkou. Už když se na něj koukala minule, přišlo jí, že je to fešák. Pokusí se fotku blondáka v rozhalené košili zvětšit, ale marně. Hm, *MaxiPesFejk* přece není žádná seznamka, ale seriózní zpravodajský web, ušklíbne se. No nevádí, nějaké další obrázky si vygoogluje později. Dá se raději do čtení.

Hned po škole začínal v rádiu, pak nějaký čas pracoval jako zahraniční zpravodaj pro TV Rozhledna. Válka v Sýrii, revoluce v Libyi, genocida v Zambii. Z toho výčtu zemí a ozbrojených konfliktů se Kláře tají dech. Ty jo, ten se toho rozhodně nebojí, pomyslí si a čte dál. Nakonec čtyři roky působil ve veřejnoprávní televizi VPTV, než ho před půl rokem přetáhl server *MaxiPesFejk*. Hm, na takového mladocha docela slušná kariéra. Kolik mu vlastně je?

Klára chvíli zkoumá profilovou fotku. Vypadá na třicet, ale bude asi o pár let starší. Hned nato sebou trhne, protože si vzpomene na Michala. Neměl by se jí už dávno ozvat?

O minutu později

Už se začíná šerit. Michal koukne nervózně na hodinky. Nečekal, že se autobus až zas tak povleče. Hodí si bágl na záda a rozhlédne se po prázdném nástupišti. Místní se hned po příjezdu rozprchlí do všech stran. Vchod do čekárny je zamčený, na oknech bez skel visí rezavé mříže. Michal si připadá, že se ocitl na konci světa. Přitom průvodce místo vychvaluje jako univerzitní městečko s tržnicí, kam se sjíždějí farmáři z okolních vesnic. Tak snad to tu koronavirus zas tak nezdecimoval a centrum města bude trochu živější.

Michal odolá nutkání spustit navigační apku. Rád se na cestách orientuje pěkně postaru – buď s papírovou mapou, nebo se normálně lidsky doptat u místňáků. Znovu přejeđe pohledem po prostranství a na úplném konci perónu spatří na plastové židli nějakého dědulu. Pomalým krokem k němu zamíří.

Žádný stařec, spíše muž středního věku, který spí zapasovaný mezi područkami s hlavou v záklonu. U bosých chodidel stojí prázdná láhev. Když si Michal všimne tmavého kola ve spáčově rozkroku, povzdechne si a přeci jen načte off-line mapu. Telefon obratem naplánuje trasu do hostelu. Pěšky by to mělo trvat slabých dvacet minut. Michal si přitáhne popruhy batohu a vyrazí po směru digitální šipky.

O hodinu později

Klára se už asi posté převalí z boku na bok. Za chvíli začne svítat. Přetáhne si deku přes hlavu a chvíli se pod ní dusí, než si opět vzpomene na Svobodu. Strhne pokrývku a znovu si přečte novinářovu odpověď. *DEKUJI ZA ZPRAVU. ZITRA (DNESKA) VAM ZAVOLAM. PS. Nic světoborného, prostě obyčejná esemeska.* Klára

však nepřestává na displej civět, jako by v těch pár slovech měl být ukrytý zašifrovaný vzkaz.

Náhle ji přepadne nová pochybnost. Co ji to napadlo? Třeba má napíchnutý mobil, kdo ví? Vůbec by se nedivila, kdyby ji nechal odposlouchávat Michalův otec. Je přece schopný všeho.

RADSI OSOBNÍ SCHUZKU. MUZU V 11 HOD - HLAVNÍ NAMESTI, U SOCHY. BUDU MIT TLUSTOU KNIHU. K., vyťuká písmenka jako v panice, že něco prošvihla.

Jen co zprávu odlikne, znovu si text přečte. Proč vypnula Tg? A proč to napsala velkými písmeny bez diakritiky! Bože. Prostě začala kopírovat novinářův styl! A ty tajnosti? Začne za chvíli komunikovat v kódech? Hraje si na nějakou agentku? A proč se nyní podepsala jen jako K.? Nesnižuje tím svou důvěryhodnost? Ten Svoboda přece není žádný náhodný známý z internetu. Je to prominentní novinář z první linie! Ach jo.

Klára nemá daleko do breku. Cítí se unavená a neuvěřitelně zoufalá.

Mobil v ruce jí zacinká.

ROZUMIM. BUDU TAM. PETR

Uf, tak třeba to nebude zas takové peklo. Klára se zvrátí zpátky na postel.

O minutu později

Michal bloudí už dobrou hodinu. Průvodcem doporučený hostel nenašel, a tak mu nezbývá než hledat něco jiného. Docela ho pobolívají kotníky. Není zvyklý tolik chodit, navíc s dvacetikilovým báglem na zádech. Na druhou stranu může být za neplánovaný pochodák v plné polní rád. Musí přece trénovat na výstup na sopku Concepción, který ho čeká za dva týdny.

Už se docela setmělo. Plechové rolety obchodů jsou stažené a po tiché ulici projede jen tu a tam ojedinělý cyklista nebo škytající motorka. I na hlavním náměstí jako by chcipl pes. Parkem si to štráduje jen pár osamocených chodců. Michal zkontroluje navigaci. Pět bloků směrem na jih od náměstí apka slibuje hostel jménem Iguanas.

Úzký vchod najde jen s obtížemi, ukrytý v jedné z bočních uliček. Opakovaně zabuší na plechová vrata. Už to chce vzdát, když v zátku zarachotí klíč a objeví se rozčepýřená hlava ospalého domorodce.

„Buenas noches. Máte volný pokoj?“

„Si.“

„A za kolik?“

Muž se krátce zamyslí a pohled mu přitom ujede ke stropu.

„Ocho dolares,“ řekne nakonec.

Není pochyb, že si osmi dolarovou taxu právě vycucal z prstu, na což ale Michal kašle. Je rád, že konečně něco našel.

„Můžu to ubytování vidět?“

Chlapík, co se představí jako José, vede Michala tmavou betonovou chodbou. Projdou okolo téměř prázdné kuchyně a vybydlené kanceláře. Koridor ústí na úzké nádvoří, na jehož okraji je zřízené provizorní sezení. Na špalku sedí žena s nahým nemluvnětem přisátým na hnědý prs. Druhý ušpiněný capart s ulepenou nudlí si hraje na zemi s dřívkem.

Michal s Josém minou několik pokojů, ve kterých není žádný nábytek. Dojdou až do zadního rohu nádvoří, kde se nachází nabízené ubytování. Poloprázdné místnosti vévodí rozložitá postel sbitá ze surové překližky, na ní leží tenká matrace a tmavá deka. Jinak tu není nic, dokonce ani noční stolek. Pěkně zavšivená díra, pomyslí si Michal.

„Osm dolarů?“ zopakuje cenu a nejistým pohledem skenuje okopané stěny.

„Si,“ pokývá hlavou José.

Michal opět zkoumá spartánský prostor a protahuje rozhodnutí, ani ne tak proto, že by chtěl váháním snížit cenu, ale není si místem jistý. Celé to tu působí značně podezřele. Ale představa, že bude muset v tuhle večerní hodinu hledat něco jiného, Michala přiměje nabídku přijmout.

„Ok, беру to,“ kývne na Josého a shodí batoh na zem.

„Platí se předem,“ řekne Nikaragujec a natáhne dlaň.

„Co? Tak to ani náhodou,“ ohradí se zprudka Michal. „Všude se platí až ráno.“

„Platí se předem!“ trvá na svém José a ve tváři přitom nehne ani brvou.

Ta reakce Michala naštve. „Zaplatím ráno, nebo jdu,“ odsekne a skloní se k ruksaku, aby naznačil, že se ho chystá opět nahodit na záda.

„Ok,“ odtuší José a bez pozdravu odkráčí.

Do prdele, ještě jsem se ho zapomněl zeptat na wifi, uvědomí si Michal vzápětí. Představa, že za Josém nyní bude muset jít, se mu ale zajídá. Letmým pohledem zkoukne prostěradlo, vypadá vyprané, a tak si sedne na kraj postele. V konstrukci to zaúpí, což vyruší Michalova nečekaného spolubydlicího. Ozve se zašustění a podél stěny se směrem do koupelny rozcupitá lesklý macatý šváb.

O čtyři hodiny později

Premiér Boris Akalev se chvatně vysouká z limuzíny. Zkontroluje hodinky a zamračí se. Dnes ráno musel zpřetrhat všechny rituály a to si někdo odskáče! A ten někdo bude ministr vnitra Pecháček, kvůli němuž Akalev nedokončil pravidelný půlhodinový běh na treňažeru. Vypustil dokonce i snídani! Doktor